

Trn.

*Kako z b a d l j i v si, črni trn,
a bel je, lep tvoj cvet,
zasije v zarji kot srebrn,
ko slavec nanj prihaja pet.*

*Kako si ves s o v r a ž e n . trn,
najrajši sam in prost stojiš,
vse, kar dosežeš, prepodiš,
krog sebe sekaš v vetru črn.*

*Tvoj sad je t r p e k in grenak
in med bodicami tiči,
a vendar zdrav je in krepí,
ogiblje se ga le — bedak!*

*Zbadljivo si, cvetek tvoj je bel,
zdravilen sad, čeprav sladak ni,
pa vendarle sem te vesel,
saj nihče brez napak ni!*

Gustav Strniša:

Zlata minica.

Mala Simonka je bila hudo bolna. Mamica je poklicala zdravnika, ki je deklico pregledal, ji zapisal zdravila in ji dejal:

»Deklica mala! Res si bolna! Treba ti je še drugega zdravnika, samega ljubega Boga! Prosi Ga, naj nam nakloni jasne, sončne dni! In ko boš količkaj mogla, pohiti z mamico v prirodo, na sonce, med cvetje! Saj ti manjka toplih žarkov, da bi te vso obsejali in pregreli!«

Simonka se je gospodu hvaležno nasmehnila in utrujena zaspala.

Ko se je vzdramila, je zvonilo poldne. Dež, ki je že nekaj tednov padal noč in dan, je nekoliko prenehal.

Mama je odprla okno in dekletce je željno srkalo čisti zrak.

Tedaj je pribrenčala od nekod drobna žuželka in padla na pisano odejo male bolnice, kakor bi se bila zmotila in zamenjala umetne vezene cvete na odeji z resničnim cvetjem.

Ta žuželka je bila minica. A kako je bila tedaj grda, po hrbtu umazanorjava, po trebuščku pepelastosiva. Imela je smešno, debelo, popolnoma črno glavico ter dolge temnordeče tipalke.

Simonka se je hrošča razveselila.

»Tako skromna si in tudi prijazna. Koliko ptic me pozna, ki sem jih vso zimo krmila, vrabec potep se me sploh več ne boji in mi tam zunaj seda kar na ramo. Zdaj pa, ko sem zbolela, ni nobene blizu, le na priprto okno še katera počene, a potem odleti!«

Žuželka se je tiho in ponižno vrgla na hrbet in smešno migljala z nožicami in kimala z glavo, kakor bi hotela deklico zabavati in jo tolažiti.

Simonka pa je hrošču potožila:

»Vidiš, nobene ptice nimam, ki bi jo lahko poslala k ljubemu Bogu v nebesa, da bi prosila zame! Sicer Ga tudi sama prosim v molitvi, a če bi kdo prišel kar k Njemu in prosil zame, bi bilo še boljše! Veš kaj? Zleti ti kvísku in se dvigni pred božji prestol! Prosi ljubega Boga, naj pošlje mnogo, mnogo toplih žarkov, da bom okrevala in se igrala z njimi!«

Žuželka je zlezla deklici na prst, ji s krili zašumela v odgovor in že je zletela skozi priprto okno.

Deklica je zaprla oči in zaspala. Njena dušica pa je spremljala malo minico, ki se je počasi dvigala višje in višje.